

5. KAPITOLA

Docvakne mi, že hlavným háčikom môjho plánu je nutnosť porozprávať sa s Cazom Sungom osamote.

Pretože Caz nikdy nie je sám. Vôbec nikdy.

Skoro ráno pri skrinkách ho obklopuje minimálne polovica našej triedy, akoby ich fascinovalo už to, ako si vyberá knihy z tašky. Počas vyučovania si k nemu ostatní stále sadajú a žiadajú ho o pomoc napriek tomu, že od premianta triedy má poriadne ďaleko. Dokonca aj jeho cesta do školskej jedálne má formu hromadnej skupinovej aktivity, v päťách mu ide minimálne desať ľudí a ponúkajú sa, že mu kúpia obed, alebo mu opisujú dnešné špeciality.

Ku koncu telesnej som už netrpezlivá.

Zúfalá.

Takže keď nás pustia skôr, aby sme sa stihli prezliecť – páchneme čerstvým potom a starovekým telocvičným vybavením –, čo najrýchlejšie hodím na seba uniformu, zbalím si veci a čakám pred chlapčenskými šatňami.

Najprv vyjde zopár chalanov, vlasy majú ešte mokré po sprche (doteraz nechápem, prečo sa chalani v škole sprchujú), a pri pohľade na mňa sa zháčia. Trápne im zamávam.

„Všetko v pohode,“ zvolám veselo a odstupim, aby mohli prejsť. „Iba tu tak stojím...“

Na moju nesmiernu úľavu sa objaví Caz. Vlasý má skôr vlhké než mokré, strapaté atramentovočierne pramene mu padajú do tváre a ja si na okamih spomeniem, ako vyzeral včera večer na televíznej obrazovke. Na to, ako sa dotýkal líca iného dievčata.

„Ahoj,“ poviem vyšším tónom a hlasnejšie, než som zamýšľala. Môj hlas sa odráža od nezaujímavých vykachličkovaných stien.

Zastane a civie na mňa. „Á, pozrime sa,“ vysloví napokon a zvlíni pery do úšklabku, ktorý je priveľmi zdržanlivý na to, aby sa dal považovať za úsmev. „Moja nefanúšička.“

Len tak-tak sa nemyknem a pokračujem, akoby som ho nepočula. „Máš... máš chvíľu?“

Srdce mi búši ako zvon. Nič podobné som ešte nerobila, nikdy som nejakého chalana, nehovoriac o celebrité, iba tak neoslovila. Stojíme pri sebe tak blízko, že cítim vôňu jeho šampónu – sviežu, sladkastú arómu, ktorá mi pripomína leto. Možno zelené jablko.

Caz mykne plecami a tvári sa trochu zmätene. „Hej, jasné. Asi.“ „Super.“

Bez ďalšieho slova ho chytím za zápästie a odtiahnem do najbližšej prázdnej miestnosti...

A tou je zhodou okolností sklad upratovačky plný čistiacich prostriedkov. Skvelé!

„Ehm,“ ozve sa Caz, keď za nami zavriem dvere. Do nosa mi udrie ostrý pach bielidla a vlhkej handry a naliehavo si uvedomujem, že hlavu mám blízko špinavého mopu opretého o stenu. „Prečo sme práve tu?“

„To je dobrá otázka.“

Prudko otvorím školskú tašku a vytiahnem z nej notebook. Položím ho na policu vedľa prostriedku na dezinfekciu rúk. Pravdupovediac, naozaj som si predstavovala, že toto prebehne inak. Mohla by som mať napríklad k dispozícii projektor, aby som zobrazila

svoju prezentáciu s vysokým rozlíšením, a dostatok miesta na zložité gestá bez toho, aby som pritom zhodila horu toaletného papiera.

Ale čo už, som flexibilná.

„Takže, mám jeden nápad,“ oznámim Cazovi čo najformálnejšie a čakám, až sa otvorí PowerPoint. „Možno to bude znieť trochu... bláznivo, ale sľubujem, že to bude dobré. Pre nás oboch. Dokonca by nám to mohlo zmeniť život.“

Caz nadvihne tmavé obočie. „Chceš ma naverbovať do nejakej sekty, Eliza?“

„Čože? Nie, ja...“

„Ide len o to, že do žiadnej nesmiem vstúpiť,“ preruší ma. Oprie sa o vysávač a aj pri tom vyzerá dobre. „Kvôli zmluve. Moja manažérka si neželá, aby som bol súčasťou nejakej skupiny alebo organizácie. Dovolila by mi asi len chlapčenskú hudobnú skupinu.“

Vôbec netuším, ako mám na to odpovedať.

„Nie...“ vysúkam zo seba a pokrútim hlavou, „... nejde o nijakú sektu ani o... chlapčenskú skupinu, ale o toto.“ Ukážem na displej notebooku, na ktorom je už pripravený prvý hárok. V tlmenom svetle v sklade žiari obrovský nadpis.

Cazovo prekvapenie skôr cítim, ako vidím.

„Skôr než to odmietneš alebo vyhlásiš, že je to čudné,“ hovorím chvatne, využívajúc jeho mlčanie, „nechaj ma ozrejmiť ti detaily, dobre?“

„Jasné.“ Teraz už pôsobí pobavene. To som síce nechcela dosiahnuť, no asi je to lepšie než netrpezlivosť alebo neskrývané pohrdanie.

Kliknem na nasledujúci hárok: *Veľmi stručné zhrnutie mojej súčasnej neprijímnej situácie*. Pod nadpisom sú snímky mojej eseje, článok z BuzzFeedu a zopár komentárov z Twittera s najväčším počtom lajkov.

„Všetky hárky sú tak husto popísané?“ zamyslí sa Caz.

Zamračím sa. „O to nejde, ako si si už určite všimol.“

„Jasné,“ povie a nakloní hlavu. „Tak von s tým. O čo teda ide?“

Stúpa vo mne podráždenie, ako keď vám lezie na nervy bzučanie muchy alebo vás škriabe visacia na novom oblečení. Silene sa usmejem a zachovávam pokoj. „No, vieš, v tej eseji som písala, že chodím s jedným chalanom...“ Zmlknem, keď si všimnem prázdny výraz na jeho tvári. „Nečítal si moju esej?“

Mykne plecami. „Úprimne? Nie.“

Fajn, bude to ešte ťažšie, než som si myslela.

„Môžem ju preletieť teraz, ak to pomôže,“ navrhne a vytiahne mobil.

Pri predstave, že si v mojej prítomnosti číta moju esej, zatiaľ čo ja čakám na jeho reakciu, by som najradšej vybehla zo skladu, no mlčím, kým si ju vyhľadáva na internete. Mám pocit, že to trvá večne.

Keď ju konečne nájde, zdvihne obočie a zaškľabí sa.

Potom ju na moju absolútnu hrôzu začne čítať nahlas.

„Bola to kratučká, sotva postrehnuteľná chvíľa, s ktorou sa len zriedka stretne vo filmoch alebo v románoch. V pozadí nehral nijaký dramatický orchester, nestrielali nijaké ohňostroje, nebolo tam nič okrem svetlej letnej oblohy a jemného škriabania jeho svetra na...“

„Preboha!“ vyhrknem ponížena.

Číta ďalej a hlasnejšie: „... mojom líci. Ako mi len chýbal! Isto to znie smiešne, lebo stál pri mne oveľa bližšie, než to fyzikálne zákony dovoľujú...“

„Nepáči sa mi to,“ precedím cez zaťaté zuby. Doslova sa krčím. „Prosím, buď už ticho.“

Obdarí ma zriedkavým úsmevom, až ma tým zneistí, aj keď iba na okamih. Potom povie: „Si si istá, že nechceš počuť, ako si mu dovolila zaboriť si tvár do môjho krku, takmer ako unavené dieťa. Usilovala som sa nepohnúť, jednoducho byť tu preňho, tak...“

„Caz!“ vyštekmem.

„Eliza,“ vráti mi to rovnakým tónom, no našťastie ma už nemučí mojimi vlastnými slovami. „Hovorím ti to nerád, no ak neznesieš, že tých zopár viet si prečítam ja, určite sa ti nebude páčiť, že...“ na okamih sa pozrie na mobil, „... si tvoju esej prečítalo už vyše milióna ľudí.“

„To je fajn. Chcem povedať, že to nie je to isté. Sú to pre mňa cudzí ľudia.“

Môjmu vysvetleniu zrejme nerozumie. Netuším, ako mu mám vysvetliť, prečo oveľa radšej ukážem svoje dielo náhodným ľuďom na internete než tým, ktorí ma poznajú v skutočnom živote. Prejdem k naliehavejšiemu problému.

„Ide o to,“ začnem a ukážem na prezentáciu v PowerPointe, „že esej, ktorú si si práve prečítal, je... teda, je to podvrh.“

„Podvrh,“ zopakuje Caz. Tvári sa nečitateľne. „Ktorá časť?“

„Ehm, v podstate celá,“ odvetím náhlivo, akoby som sa vďaka tomu mala menej hanbiť. „Áno, napísala som ju, no... nijaký frajer neexistuje. Dokonca ani len kamarát. Jednoducho... bolo treba odovzdať nejakú osobnú esej a ja som netušila, o kom mám písať, tak som spanikárila a...“

„... niečo si si vymyslela?“ dokončí za mňa.

„Hej,“ súhlasím trápne. „Áno.“

Prikývne. Odvráti zrak. Najprv sa zľaknem, že som ho vyviedla z miery – možno patrí k študentom, ktorí berú školské zadania prí veľmi vážne. V tom prípade som v háji. Potom si však pritisne ruku na ústa a ja sa dovtipim, že potláča smiech.

Neuveriteľné. Absolútne neveriteľné.

„To nie je smiešne,“ namietnem a prekrížim si ruky cez prsia. „Je to veľmi...“

Ukáže na nadpis na hárku v PowerPointe. „Neprijemná situácia?“

„Áno. A nedokončuj za mňa vety,“ zahriaknem ho podráždene.

„A nesmej sa mi.“